

Cuprins

Capitolul I	<i>În instanțe se întâmplă lucruri ciudate</i>	7
Capitolul II	<i>Fane Bădălău din Ferentari</i>	21
Capitolul III	<i>Arhivarul</i>	34
Capitolul IV	<i>Viața de deținut</i>	51
Capitolul V	<i>Vatmanul și Marele Poet</i>	63
Capitolul VI	<i>Procesele nu mai sunt publice</i>	97
Capitolul VII	<i>Procesul fără drept la recurs</i>	117
Capitolul VIII	<i>Ultimul tablou dintre cele opt. Înalta Curte de Casație și Justiție</i>	126

CAPITOLUL I

În instanțe se întâmplă lucruri ciudate

Sala de judecată era încă goală. Grăbit din fire, Arghir – *tartor în funcție* la această instanță de judecată, vru să intre. Ezită. Se opri în fața ușii masive. Îngândurat, ridică piciorul stâng pentru a-și sprijini geanta – o geantă neagră, englezească, din piele de porc. Din interior scoase agenda de lucru. După ce o consultă, privi la numărul afișat pe avizierul montat în perete.

Pe o coală A4, schimbată recent, scria cu litere dactilografiate: *Sala 13. Zâmbi*. În timp ce încerca să treacă dincolo de ușă – o ușă veche, din fag lăcuit, având pe ea încrustate modele geometrice, pe alocuri uzate de la trecerea timpului, din reflex, își mută privirea spre *ceasornicul instanței*. În dreapta fiecărei intrări ale sălilor de judecată, din 1960, fusese montat câte un pendul. Inițiativa ministrului Dongoreanu. Un *fin* civilist din Epoca Socialistă.

Față de celelalte, pendulul de la Sala 13 era potrivit ca dimensiuni.

În clădirea judecătoreiei erau 3 ceasuri care aveau înscrise pe cadran cifre romane. Unul dintre acestea se afla la Sala 13. Ceasornicul se deosebea de toate celelalte orologii din Palatul de Justiție. De pe cadran lipsea cifra patru. Nu fusese tipărită. Prea puțini dădeau importanță acestui aspect.

La sosirea lui Arghir, pendulul arăta ora 7 și 20 de minute. Pentru a fi sigur – ceasornicele instanțelor nu erau întotdeauna potrivite la ora oficială – scoase telefonul mobil din buzunarul de la haină. Îl deschise și privi ecranul. 7 și 20 de minute. Zâmbi ironic.

Când nu avea chef să fie văzut de nimeni, îi făcea plăcere să potrivească ceasurile înainte. Asta îl stresa pe jandarmul sălii de judecată, dar și pe participanții la procese. Pentru că era una dintre acele zile în care prefera să nu fie văzut, se apropie de ceasul fixat în perete. Băgă mâna prin geam și, cu delicatețea unui bijutier, îi mută limba cea mare în dreptul cifrei șapte. Mulțumit, se întoarse spre ușă și dădu să intre, însă privirea ageră i se opri în fața subofițerului de jandarmerie.

***

La fiecare sală de judecată, Ministerul de Interne avea *postat* câte un subofițer. Conform regulamentului, până la ora 7 și 45, jandarmul stătea pe hol, în dreptul ușii principale a fiecărei săli. Până luna trecută lucrurile au funcționat bine. O ușă, un jandarm. Anomalia a apărut odată cu modificarea *legii pentru prevenirea incendiilor*.

Actul normativ impusese Ministerului de Justiție să construiască la fiecare sală de judecată o a doua ușă, ușă pentru cazuri de urgență. Pe aici urmau să iasă, în situații extreme, judecătorii, grefierii, procurorii, o parte din cei prezenți în fața sălii de judecată și o parte dintre avocații așezați în primele două rânduri. Restul participanților la proces, pe ușa principală. Din motive de securitate, nu se acceptase ca deținuții să iasă pe aceeași ieșire cu judecătorii, deși, de regulă, aceștia stăteau în boxa montată fix lângă ieșirea de urgență.

După ce a instalat ușile, Ministerul de Justiție a *pasat* responsabilitatea Ministerului de Interne. În baza unui protocol semnat de către cei doi miniștri, executarea *planului* a fost lăsată în responsabilitatea angajatului Ministerului de Interne. Așa că problema evacuării a *căzut* pe *capul* jandarmului sălii.

Fără un buget special pentru o astfel de *întreprindere*, Jandarmeria a făcut un raport către propriul minister. A urmat constituirea unei comisii și, apoi, o notă a acesteia. Hârtia a fost înaintată la Direcția Juridică, unde s-a dat verdictul: *Legea în cauză nu prevede suplimentări de fonduri pentru Ministerul de Interne.*

Lăsată fără un răspuns concret, Jandarmeria a făcut ce a putut. A dotat subofițerii cu fluier. Câte un fluier pentru fiecare sală de judecată. S-a apreciat că folosirea lui poate crește autoritatea subofițerului. Cu *fluierul în buzunar*, jandarmul a constatat că planul genera unele neclarități. Nimeni nu se gândise la problema acoperirii cu personal a intrării pe ușa de urgență. S-a mai făcut un raport înaintat către cele două ministere. Raportul a rămas în lucru...

***

Conform regulamentului acceptat de ambele ministere, la ora 7 și 45 de minute, subofițerul intra în sala de judecată. În problemele *largi* ale justiției, jandarmul reprezenta statul.

Pentru că purtau uniformă, și mai ales pentru că țineau de un regulament, Arghir nu-i putea suferi pe subofițeri. Excepție ar fi putut să facă domnișoara plutonier Iepuraș Felicia, o femeie tânără, înaltă și slabă, cu sânii mici și ochii albaștri și cu părul blond, natural.

Felicia cânta în fiecare sâmbătă și duminică seara *muzică grecească*. O făcea din plăcere, dar și pentru bani.

Vocea ei l-a făcut pe Arghir să-i acorde interesul cuvenit. Șansa Jandarmeriei de a scăpa *neterfelită* a fost că domnișoara plutonier nu a înțeles, la propriu, niciuna dintre aluziile cu tentă sexuală ale belzebutului. Lucrurile păreau simple. Fata fusese crescută de bunicul din partea mamei, dascăl la o biserică din Dolj.

După câteva luni de încercări, Arghir concluzionează că domnișoara plutonier nu era prea rafinată. Îl plăcuse doar când, pentru puțin timp, a POZAT în ofițer de Jandarmerie. În general, pentru astfel de comportamente, nu ar fi avut nevoie de aprobare. Dar când era vorba de armată – fie ea și Jandarmerie, din respect, nici dracii nu fac de capul lor orice.

Dar nici această transformare nu a fost suficientă. Fata era crescută după principii sănătoase și era bine protejată de rugăciunile bunicului său. Nu i-a cedat.

De mers, au mers până în fața hotelului Lido. Deși îndrăgostită *lulea*, după ce a coborât din mașină, i-a zis emoționată:

– *Domnule căpitan, fără nuntă io nu merg cu tine în nicio cameră de hotel! Sunt fată și fată vreau să intru în biserică...*

Așa că Jandarmeria a pierdut ocazia de a avea, chiar și pentru o perioadă scurtă, un *simpatizant* cu putere.

Și pentru că unul ca el chiar avea putere, a influențat un mușteriu – slab de înger, să sesizeze Corpul de Control al Jandarmeriei. Astfel, ofițeri bine pregătiți profesional s-au deplasat (incognito) la tavernă. Au mâncat, au băut, au dansat și au apreciat talentul vocal al fetei.

Dar, pentru că așa este în armată, au concluzionat că activitatea domnișoarei Iepuraș este peste regulament și fără loc de întors. Așa că au lăsat taverna din Drumul Taberei fără cântăreață.

Pentru încălcarea procedurii (nu ai voie să bei în timpul verificărilor!), au fost cercetați de Corpul de Control al Ministrului.

Apoi, Arghir s-a liniștit, zicându-și: *Armata e material pentru dracii aflați în stagiatură. În lipsa războaielor, societatea civilă se șterge cu ei la cur! Au salarii de azi pe mâine și pensiile tăiate printr-un dublu sistem de impozitare.*

Nimic nu mai e la locul lui, cum era odată. Atunci merita să te lupți cu un așa sistem!...

***

Oprindu-se în fața subofițerului de la Sala 13, Arghir își zise în gând: *Iar muncesc cu olteanu' ăsta din Vaslui!...*

Sergentul major Aflorii Giani-Ionel era de loc dintr-o comună din Județul Botoșani. Pentru că părinții lui munceau în Italia, băiatul a avut bani de meditații și, așa, a fost admis la Școala de Subofițeri. La București a ajuns în urma repartiției naționale. Și-ar fi dorit să lucreze într-un oraș din Moldova, dar media finală nu l-a ajutat.

Înainte de a intra în sală, Arghir își potrivea haina. În acest anotimp, când intra în sala de judecată, avea tot timpul o ținută impecabilă. Lunea se îmbrăca într-o cămașă bleu, aproape de nuanța pantalonului, pe care o asorta cu o cravată albastră în dungi, asemănătoare cu cea a polițiștilor din capitală. Singurul lucru ciudat erau pantofii în trei culori: **alb, roșu și roz** și cu șireturi **mov**.

Deși bine lustruiți, nu erau în regulă. Cei mai mulți, însă, nu sesizau nimic în neregulă la acest *avocat*. Ca tartor, Arghir făcea de mult timp pe avocatul. Și avea succes. Acum se prezenta ca bărbat de vreo 50 de ani. Considera că era vârsta care-l prindea cel mai bine. Doar când se *îndrăgostea* își schimba înfățișarea.

Și pentru că se *îndrăgostea* numai de femei, în *mediul* lui era apreciat ca fiind *altfel*. Asta l-a costat. Nu i s-a reproșat în față, dar știa că, prin modul *diferit* de a fi, nu putea *furniza*, în lumea infernului, încrederea necesară pentru a fi avansat. Avea această slăbiciune. Nu-i plăceau bărbații. Nu le vedea decât defectele. Sensibil din fire, nu suporta mirosul de picioare al unui bărbat matur.

Pentru o perioadă, a fost lăsat în pace. Au priceput că situația era dincolo de voința lui. Nu fusese promovat

niciodată. Nu neapărat pentru *deviațiile sale emoționale*, ci mai degrabă pentru incidentul cu Coriolan. Deși... și ei apreciau că asta fusese cu mult prea mult timp în urmă.

I s-a reproșat că nu și-a îndeplinit sarcinile în privința acestuia. Ilustrul Coriolan nu complotase împotriva lui Lezar din cauza lui. Lipsit de metodă, nu reușise să-l convingă îndeajuns. Toți ar fi fost scandalizați dacă Lezar n-ar fi fost asasinat. Acest fapt a îndulcit oarecum situația lui. Totuși, Coriolan nu era un om de rând.

S-a apărat. A spus că nu a avut instrumentele necesare. Și avea dreptate! Nu putea pătrunde în mintea oamenilor. A știut încă de la început că pe Coriolan, un om foarte erudit, echilibrat și bine apărat de îngeri, era greu să-l influențezi în luarea unor decizii din care nu ar fi avut un câștig politic sigur. Nu se gândise nicio clipă că poate lui Coriolan i-a fost frică. A încercat, așa cum i s-a cerut. Dar a ratat. Eșecul a fost răsunător. Nu a putut să se reabiliteze. De atunci, au renunțat să-i mai dea *dosare* de un asemenea nivel. S-a resemnat. A încercat să se evidențieze în alte domenii. În definitiv, poate n-avea stofă pentru politică. Așa a ajuns să se ocupe de justiție. Avea însă și calități. Abilități ieșite din comun de a influența femeile. Nu reușise întotdeauna. Dar, atunci când prindea un *teren propice*, știa să exploateze.

Devenise unul dintre cei mai buni sfătuitori în materie de cucerit femei. Studiase îndelung slăbiciunile femeilor și, mai ales, plăcerile lor. Printr-o circulară se stabilise, încă de la începutul lumii, că numai în mintea bărbaților, femeia este supusă și ușor de manipulat. Morala și moravurile evoluaseră în timp de la societate la societate și de la continent la continent, dar circulara nu fusese niciodată considerată ca fiind caducă. Novator, Arghir fusese cel care înțeleșe pentru prima oară că lupta cu morala impusă de către cei ca Serafim poate fi *balansată* în favoarea lor numai prin câștigarea libertății sexuale pentru femei. Libertate cel puțin egală cu cea a bărbatului, sau – de ce nu? – și mai mare.

După ultimul război mondial, cei ca el declanșaseră o revoluție socială. Personal, nu i-a folosit. Nu a fost promovat. Au apreciat că activitatea cădea deja în sfera atribuțiilor sale. Însă rezultatele au început să se materializeze. La scurt timp după marea conflagrație, cel puțin în vest, lucrurile păreau că au ieșit de sub controlul celor ca Serafim. Estul era încă împărțit între cele două tabere. Arghir nu a putut să profite. *Pe scheletul inovației lui* au apărut inițiative cu mult mai îndrăznețe, patentate de alții.

Pentru că nu fusese promovat, nu fusese cooptat în nici-unul dintre proiectele ample care își propuneau să determine schimbări serioase în societatea umană. I se reproșa că, deși avea cunoștințe asupra psihologiei femeii, la bărbați nu se pricepea deloc. Și cum să te ocupi de marile probleme ale societății fără să cunoști în detaliu psihologia bărbatului?...

Dar în *materie* de femei era strălucitor. I se ceruse să scrie un manual de bune practici. Deși își dăduse toată osteneala, nu reușise să-l finalizeze. În ultimele două secole, evoluția comportamentelor femeii era *dezarmantă*. A trimis doar o coală pe care a scris: *Este nevoie de multă inventivitate. Cel mai bun sfat este să o lași pe femeie să creadă că te manipulează. Femeia devine vulnerabilă numai dacă se îndrăgostește. Femeia îndrăgostită este un alt om.*

Nu au ținut cont de părerea lui. S-au găsit imediat alții care să publice tratate.

Totuși, Arghir era inventiv. Spunea tuturor celor care doreau să-i cunoască părerea: *E clar! În procesul de manipulare a femeii nu poate interveni rutina!...* Nu acționa niciodată înainte de a studia îndeajuns femeia. În general, se baza pe slăbiciunile ei. Nevoia de dragoste și nevoia de bani erau încă la modă. Cu toate astea, de câteva ori s-a încurcat serios. Ultimul eșec îl avusese săptămâna trecută.

Ca de fiecare dată, Arghir și-a motivat eșecul. În raportul scris pe trei pagini, înaintat celor din *Departamentul de*